

tydelige Bidrag til Kirkers Opførelse. Vi have hvert Aar et eller flere Forslag derom paa Finantsloven; stundom begjæres de med Høje, men i andre Tilfælde, ja i mange Tilfælde vil jeg sige, er det uforholdne eller overdrevne Forordninger, der stilles. Vi have paa det foreliggende Finantslovsforslag et Forslag, som jeg ikke skal omtale, da det er taget tilbage, nemlig Forslaget om Kirken i Frederikshavn, og ligeoverfor dette eller den Slags Forslag stille vi os kritisk, og gjøre det med Høje, men her skulde vi give Bevilling uden mindste Kritik. Der er kommet en Begjæring derovre fra. Vi have, siger man der, Byst til at faae 8000 Kr. til at bygge eller udsmykke en Kirke for i New-York; lad os faae dem, og strax finder man det i sin Orden at yde dette Beløb. Jeg finder, at det er et Punkt, som ligger aldeles udenfor Diemedet med de danske Finanter. (Afbrydelse). Ja, det er ganske sikkert. Man har ganske vist haft en Følelse af, at Forslaget er svagt motiveret og derfor bragt andre Ting i Forbindelse dermed og navnlig da den Betragtning, at de Danske i New-York og deres Præster støtte Udvandrerne med Raad og Daad, naar de komme derover. Ja, hvis der var Tale om at yde Bidrag til en Bestyttelseskomitee for Udvandrere, som komme til New-York, Bidrag til en Komitee, som i det Hele taget vilde tage sig af de danske Udvandreres Anliggender, naar de kom derover, kunde der være Tale om det, efterom der da var Tale om at bevilge til et Diemed, som langt bedre lod sig forsvare; men herpaa hjælpe vi jo ikke i mindste Maade ved at yde Bidrag til Kirken; det sætter ikke en saadan Komitee i mindste Maade i Stand til at tage sig af Udvandrerne, mere end de ellers gjøre. Det skulde være en Art Præmie, at man gav dem lidt Sølvtoi i Skikkelse af 8000 Kr., fordi de ere saa venlige at tage sig af Udvandrerne. Det forekommer mig at være en underlig Form. Dersom det var kommet under en anden Form, kunde det være taget under Overbejelse, det forekommer mig, at under denne Form er der ikke Noget som helst, der taler for det. Jeg har virkelig sjelden set et saa slet motiveret Forslag fra den ærede Kirke- og Undervisningsminister, der dog ellers pleier at overveje og motivere sine Forslag vel — deraf følger ikke, at jeg altid er enig med ham i Motiveringerne, men det er jo en ganske anden Sag — men det forekommer mig, at Forslag, der komme fra ham, pleie at være vel motiverede fra hans Standpunkt, men her er det en fuldstændig meningsløs Motivering. Jeg skal derfor

tillade mig at raade Thinget til at vedtage vort Forslag og forkaste Bevillingen. Det er dog meget sandsynligt, at der bliver Flertal for Vædringsforslaget, thi man ser jo, at i det Stykke har det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds sluttet sig sammen med Høire, og der er ogsaa nogle af det sædvanlige Flertal, der ikke ere gaaede med Mindretallet her, saa derfor synes der at være forskellige blidere Stemninger og Strømninger oppe fra den ene og fra den anden Side, og fra Høires Side synes man jo at have gjort det til en Art politisk Spørgsmaal. Naar alle disse Ting støbe sammen, saa at de i New-York faae et Bidrag til deres Kirke, er det saamænd ikke, fordi de have fortjent det, men paa Grund af eiendommelige Strømninger, som i dette Øieblik finde Sted i denne Sal.

Berg: Inden Forhandlingen om dette Affnit sluttes, vil jeg gjøre nogle Bemærkninger til, hvad der er fremsat mod, hvad jeg tidligere har udtalt. Det ærede Medlem (Tauber), der sidst talte, yttrede, at denne Bevilling var til Folk, der havde vendt Danmark Rhagen. Rent bogstaveligt kan det vel nok siges, men jeg tror ikke, at vi have Grund til at sige om vore Landsmænd i Amerika, at de have forandret Sindelag mod deres gamle Fædreland; de føle sig i Almindelighed stærkt knyttede til Moderlandet. Et Vidnesbyrd afgive de derved, at de aarlig i stort Tal vende tilbage til Besøg hos deres Slægtninge og Kjære i Hjemmet, og det er dog et Vidnesbyrd om, hvor deres Hjerte i Virkeligheden er. Jeg tror, at det vil være urigtigt at gaa ind paa den Betragtning, som det ærede Medlem fremsætter, at naar Landsmænd have sat sig paa et Udvandrerstib for at forsøge Lykken andetsteds — den kan være tynd nok her — for længere eller kortere Tid, som Skjæbnet fører det med sig, skulde vi have kitteret dem, være dem fuldstændig kvit. Jeg tror ikke engang, at vi kunne gjøre det paa vore egne herboende Landsmænds Vegne, der ved Slægtfæb og Familiebaand ere knyttede til Landsmændene hinsides Atlanterhavet. Der er næppe mange Familier i Danmark, som ikke selv eller gennem Sidegrene af Slægten ere knyttede til dem derovre, og som ikke have Interesse af at vide, hvordan det gaar dem. Det er fra det almenmenneskelige Standpunkt. Men fra Statssamfundstandpunktet blive Grundene endnu stærkere. Jeg vil betone nu, at jeg tror, at det vil blive umuligt for nogen af de Herrer at paavise nogen Stat, der saa lidt tager sig af Landsmænd i fremmede